

PROZĂ

CE MAI FACI? MAI FACEȚI?

– Nu mari lucruri. Mă gândesc să-mi pun discret, la punct, locuința. Seamănă cu Akaki Akakievici din povestirea lui Gogol. Mai în suferință sunt baia și bucătăria. De-aș putea să le fac măcar un minut să strălucească. Nici așa-zisul „balcon” nu e bun. Aduce cu un tenor fără voce. Trebuie să împopoțonez și nu prea știu cum. Până la urmă sunt și eu o victimă a reflexelor mic-burgheze de a fi în rând cu lumea. Totuși lupt. Vreau, printre altele, să-mi cumpăr pentru „companie” un pudel, cu care să vorbesc, să-l văd cum dă din coadă, să-i spun tot ce am pe suflet. Când toate vor fi rezolvate, am să vă dau un telefon, să veniți să vedeți... Tu și soția ta, Castelana. Vă aduc de la gară cu taxiul și vă servesc cu „Doboș-Tort” de la cofetărie...

– La anii mei... uf, Dumnezeu... Aștept în primul rând să treacă iarna asta odată. Luni de zile nici un eveniment, o răbufnire de vânt, o ninsoare. Și stau și la sat parcă închis într-un dulap. Ca să schimb planurile, pentru mine o îmbolnăvire „de sezon” ar putea fi fatală. Merg până la poștă și amețesc, până la primărie e și mai rău. În rest, mai robotesc prin casă, aștept cu emoție pensia, fac vizite scurte la cunoștințele care mai pot să mă primească. Dacă mi se permite fumez, dacă nu, nu. Mă uit și la televizor, citesc și presa. Cineva spunea că seamănă cu personajele lui Gogol. Domnule dragă, credeți, după cum bat vânturile, că se vor bate acolo și acolo? Am un nepot în armată, în batalionul special „Vlad Țepeș”. Domnul, la vremea lui, a fost ceva, dar ăștia...? Mă tem pentru el să nu pățească ceva. Noi l-am vrut la matematică dar, uite, că n-a mers. Și mai am un nepot, ofițer pe vasul de luptă bricul „Mircea”. Pe vremuri, scria și prin cărți, se plimbau doamne mari cu el, se valsa pe punte, viorile, fanfara, învățau tinerii să navigheze. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Am auzit că „bricul” ar avea acum statut de portavion. Bietul Nicolae, mai bine se făcea învățător la el în sat. Povestea asta cu bricul chiar are ceva din Gogol...

– Merg la sediul partidului, avem ședință. Vine secretarul general Păpușea, de la Centru. Cel puțin cinci ore vom nota directive. Avem, dragă prietene, multe lucruri de rezolvat. Mă întreb, cu frazele astea s-a schimbat ceva sau suntem tot în vechiul sistem? Acum vin problemele... combaterea sărăciei, pe termen scurt, mediu și lung,

asigurarea unui „traie decent” până și ultimului boschetar, aici aduce cu Gogol, solidificarea poziției în N.A.T.O, prin acte de bravură și U.E., prin cheltuirea cinstită, la vedere a banilor primiți, realizarea de autostrăzi cu patru și șase benzi, ridicarea speranței de viață de la 60 la 80 de ani, eradicarea tuberculozei, scabiei, distrugerea din temelii a corupției, aplicându-se pedepse dure chiar și pentru furtul unui ou. Dar mă opresc, căci motanul e în bucătărie și dă lovituri... Toarce frumos, dar nu l-am putut dezvăța de furt. Tu ai motan și, dacă ai, te fură? Uite astea sunt problemele, te mai informez și data viitoare, până atunci să trăiești, dacă zici tu că lucrurile s-au schimbat atunci e bine...

– Trebuie să fiu bărbat și să-ți spun adevărul verde în față... mai ales că nu mi-e rușine de el... fac rău, dragul meu, salariul e mic, cheltuielile mari. Cucoana s-a pensionat, am tras mâța de coadă și cu căldura, din meniu, afară cu carnea și picanteriile. Cum nu prea mai cumpărăm, în pantofii de iarnă pun tot felul de cartoane pentru a „eficientiza” munca tălpilor, mai ales când e gheață și zăpadă. Cineva care citește mi-a spus că în Gogol făceau așa ceva. Îmi spune el, „ce vrei, alte ierni”... Mai și vindem câte ceva... ceasuri cu cuc, se caută, râșnițe vechi de cafea, rame de tablouri, bibelouri aduse de bunicul meu din Asia. Ca-n „Scribul negru”, dacă n-ai citit, citește. Recent, ca să închei, am dat o oală de noapte cumpărată la chilipir de soție în Germania. Era o adevărată bucurie, bineînțeles, să nu te vadă nimeni când te așezai pe ea... la fiecare mișcare altă melodie și, în concluzie, pentru organism, rezultate bune. Asta e, cu asta mă ocup...

– Prietene Clonțu, la întrebarea simplă „ce mai faci?”, răspund tot simplu. Informez și acum, ca și înainte. Când eram în plină „epocă”, spusele mele aveau valoare. Am „vorbit” și despre dumneavoastră. Rezultatul?... N-ați mișcat nici până în Ungaria. După '89 mi s-a spus clar... „De umărul matale la căruță nu mai este nevoie”... Dar eu tot informez. Sunt „la zi” cu toți cunoscuții. Însă nu mă opresc aici. Fac rapoarte și despre câini, pisici, cornute mari, cornute mici, despre vânt, căldură, merg până la capăt. În ultima vreme m-am apucat de scris. Să-mi spuneți, vă rog, dacă textul ce va urma nu e de casă de nebuni... Ni se dă voie, câtorva privilegiați, să pătrundem în muzeu. Poliția, instituțiile locale sunt la curent cu prezența noastră acolo.

E foarte clar că un timp vom lipsi din societate. Prin ferestrele proaspăt vopsite vom putea vedea acei munți de prăjituri și vietățile ce cad, rând pe rând, în cremele bogate în cacao, nucă și unt. În ce privește muzeul, el e foarte liniștit. Ca un bătrân militar rămas, de nu știu câtă vreme, singur pe mai multe câmpuri de luptă... Aici nu e ca-n Gogol, cum tot ziceți dumneavoastră, e talent curat...

CEȚURILE BĂTRÂNEȚII

Se ducea într-un parc anume, Parcul Turcilor, așezându-se pe o bancă anume. Ceva mai izolată, mai puțin solicitată de cei ce-și purtau pașii prin astfel de locuri. Deasupra băncii străjuia coroana unui arțar bătrân, antebelic, ca o umbrelă ce parcă atârna de cer. Era un loc al liniștii părculețului acesta, dar nu chiar la toate orele. Dimineța, după ceasul nouă, dacă timpul e cât de cât acceptabil, năvălesc aici copiii unor grădinițe. Un vâlmășag de voci, de strigăte, chiar urlete, păpuși și cuburi care zboară, mingi dispărute prin tufe. Educatoarele, cam cu fețe de țărânci, plinuțe, bune de măritat, sunt depășite de hoardele celor mici. Pe la 11 pleacă cu toții, dar Doamne ferește! ce rămâne în urma lor. E ceva mai multă liniște când se fac pregătiri pentru serbări. Atunci corul, aranjat pe voci, catastrofal altfel, e acompaniat de un acordeon și de câteva mame cu resturi de glas, atmosfera fiind ceva mai suportabilă. Spre seară, parcul redevine iarăși un infern. De pe la șase până bine după zece. Într-o amestecătură de nedescris, se bate mingea în diferite feluri, fetele sunt alergate de băieți, câinii scoși din apartamente latră, polițiștii fluieră, bețivanii cântă. Pe la unsprezece totul ca prin farmec se potolește, băncile putând să primească iarăși inși singuratici, meditativi. Cum e și domnul acela pe care-l vedem de la o anumită depărtare stând și parcă privind în gol. Vine în parc întotdeauna în jurul orelor prânzului, când niciodată nu e nimeni acolo. Primăvara îl înțelegem că vine, e revenirea la viață după ceața, frigul și zăpada care au fost, renaște totul, spun și cântecele asta, dar vara, pe călduri, la acele ore când soarele te izbește drept în cap? Crucea amiezii, așa se spune... Conform logicii, atunci ar trebui să stea acasă, undeva la umbră, răcoare, dar uitați-l că n-o face. Își asumă toate riscurile legate de înfruntarea caniculei. Se îmbracă mai lejer, în alb, părând de la distanță un fluture. Are ochelari de soare, o pălărie de paie cu boruri mari, o sticlură cu apă și nici că-i pasă. Se așază mereu pe aceeași bancă, sub coroana de frunze a bătrânului arțar. Vorba aceea, bătrân la bătrân trage... Și stă așa, aproape nemișcat, apăsător de căldură câteva ore, și privește în gol. De văzut n-are ce să vadă, căci în jur totul e uscat și nu mișcă mai nimic. Din când în când, câte o vrăbie țâșnește dintre frunzele arțarului sau un fluture zboară împleticit prin lumina orbitoare. Frumoasă natură încremenită care-ai prins în plasele tale

un om încremenit! Trece și vara ca un călăreț singuratic prin pustietăți, și iată că toamna începe să-și aștearnă cu răbdare peste tot păturile ei ude. Sunt pretutindeni semne de gol, de rotunde absențe. Se transmite o teamă de la covoarele de frunze până la sârmele din garduri, prin piețe mărfurile sunt puține, vânzătorii zbârțiți și triști. În depărtare, unde e gara, bat deja acele vânturi care te fac să-ți ridici gulerul la pardesiu și să-ți vâri mâinile în buzunare. Vorbim deci de pardesiu, această haină intermediară între toamnă și iarnă. Atunci trebuie, pentru că avem toamna sub ferestre, să ne amintim și de fularele ce vegetează prin dulapuri. Și de mănușile de piele, căci de cele de lână nu este încă nevoie... Vor spune cei atenți la fenomen că și păsările au plecat iar cerul e gol ca o casă ai cărei proprietari au fost trimiși pe Bărăgan sau și mai departe, pe țărmurile aride ale unui ocean. Pe sus umblă doar norii, subțiri și cenușii, longilini ca niște picioare de girafă, din care vor curge ploile ce au intrat în atâta amar de poezii. Toamna se stă mai mult în preajma caselor, fiind lăsate de-o parte lucrurile aventuroase. Concediile s-au isprăvit, femeile cu simț gospodăresc pun murături, cei mai în vârstă sunt precauți cu primejdioasele variații de temperatură. Se apropie nopțile lungi și zilele cu lumina fumurie a amurgurilor. Cine să se mai gândească acum la locuri mai tainice, mai ferite de vedere, cum ar fi, spre exemplu, Parcul Turcilor? La un examen mai superficial, nu mai e nimeni nici acolo și, totuși, în anumite zile o siluetă se prelinge pe aleile pustii, oprindu-se în dreptul unei bănci, mereu aceeași, străjuită de un arțar cu crengile goale, în vânt... Privită de departe, pare un punct pulsatil, un fel de „este”, „nu este”, examinată din apropiere, silueta prinde chipul unui om. De sub pălăria mai groasă ies smocuri de fire albe, reci ca niște sloiuri, în ochii aproape stinși pâlپând ceva firav, plâpând ca lumina dată de un băț de chibrit. Și, totuși, când ține capul ridicat și privește, fără țintă, departe, parcă un întreg trecut se rotește cu vuiet în jurul aceluși chip. Apoi totul cade, pierzându-se în firele de iarbă de sub bancă. Uneori monoton, dens, statornic, cade și ploaia pentru acompaniament. Peste nu multă vreme parcul redevine pustiu ca un mormânt... S-ar mai putea schimba ceva în acest decor umed, cenușiu sau, după un timp, fără motivații, el dispare pur și simplu, lăsând locul unei invazii de verde ce poate ameți pe oricine? Nu, nu s-a petrecut niciodată acest atât de dorit miracol, ci pur și simplu încet, greoi, cu zgomote surde își întinde labele cât cuprinzi cu ochii un monstru alb, alunecos noaptea, sub lumina lunii, strălucitor. E hrănit cu picături albe de ploaie înghețată, cu acei fulgi care în căderea lor fac desene prin aer. Ei pot fi atât de mulți în alunecarea lor, încât s-ar putea crede că în anumite momente cerul s-a unit cu pământul. Frumoasă iarnă ce scormonește hăurile din păduri, ce liniștește totul într-o asemenea măsură încât și cele mai tainice zgomote se aud. E frumos pe afară, dar e nespun de pustiu, iar tot ce mișcă

sau nu mișcă are gulerul paltonului ridicat. Căci altfel, iarna te străpunge până la oase cu vârful înveninat al floretei ei... Dialogul acela într-una din zilele unei astfel de ierni s-a purtat...

– Trebuia odată și odată să ne convingem
– Eu, după cum arată, cum pășește, cred că e domnul profesor

– În ce mă privește, am făcut pasiențe și mi-a ieșit că e el
– Eu m-am legat mai mult de statornicia cu care se duce acolo

– Vorbești, nu-i așa, de „Parcul Turcului”, de banca aceea de sub arțar

– Evident, de parc, de bancă, de profesor
– Nu știi dacă-ți mai amintești, dar a avut o viață foarte zbuciumată. Un adevărat film

– Cum să nu, povestea ca nimeni altul. Și la ore o făcea. Cu societatea aceea multidezvoltată, cu un domn, pardon, altfel îi zicea, dar al cărui nume l-am uitat

– Nici eu nu-l mai țin minte, dar știi la cine te referi
– Apoi cu satul plin de noroaie, cu naveta, cu doamnele profesoare

– Și cu plecatul în Franța, cu despărțirea de soție
– Apoi, iubirea cu cealaltă, moartea ei
– Doamne, și cât de frumos le povestea
– Ascultă, Șandor, să stăm puțin să ne mai odihnim
– Stăm, că și eu vreau, dar pe mine nu m-a chemat niciodată Șandor, mă confunzi cu cineva

– Lasă asta, o să-mi amintesc de nume, important e să răsuflăm puțin

– Te întreb acum, că stăm, ce l-ar putea atrage pe domnul profesor în parcul acela, un părculeț în fond

– Dacă-ți amintești e bine, dacă nu ți-o spun eu, era o fire ciudată, nu prea semăna cu nimeni. Amintește-ți ce subiecte dădea la teze

– Arpy, tu crezi că mergem bine, eu nu văd în jur decât zăpadă

– Nici pe mine nu mă cheamă Arpy, iar cu zăpada e normal, e iarnă

– Și cum mai șuieră vântul și cum mai zboară timpul... Eu cred că mergem pe un drum greșit

– Greșit, negreșit, totul e să dăm de domnul profesor. Să știi că eu văd niște urme pe zăpadă

– Astea le-am văzut și eu, dar nu sunt de om și, în orice caz, nu aparțin domnului profesor

– Willy sau cum te-o fi chemând, eu totuși cred că ne-am rătăcit. Hai să sunăm la 112

– Ai tu dreptate, să nu ne înfundăm și mai rău
– Allo, allo, 112?

– Da, domnule
– Noi, adică eu și prietenul meu ar fi trebuit să stăm acasă

– Bine, înțeleg, mai ales pe vremea asta, și atunci de ce n-ați stat?

– Noi am fost elevii lui domnu Profesor, pe el îl căutam... Mergea uneori în „Parcul Turcilor”, indiferent de anotimp, se așeza acolo pe o bancă, sub un arțar... poate ne puteți ajuta...

– Să vă gădesc eu profesorul, parcul, banca, arțarul?
– Măcar să ne spuneți dacă am luat-o bine

– Dați-mi pentru asta un punct de reper
– Tot ce pot să vă zic e că în jur e numai zăpadă

– Și dacă stați în liniște se aude ceva, așa, ca o vibrație?
– Da, da, se aude

– Porumbei se văd zburând?
– Nu, nici vorbă

– Păi atunci e posibil să fi trecut frontiera, suntem aproape de ea, să vă aflați într-o altă țară. Dar mă iertați că vă întreb, dumneavoastră și prietenul ce vârste aveți?

– Suntem încă tineri, scumpă doamnă de la 112, eu, 89 de ani împliniți, prietenul care degeră aici e mai mic cu o lună, cel mult două.

– Și domnul profesor pe care-l căutați câți ani ar putea să aibă?

– E cu părul alb oricum, ne-a povestit atât de multe, o enciclopedie, trebuie, doamnă, să fi trecut de sută

– Și ziceți de-o bancă, de „Parcul Turcilor”?
– Da, acolo se ducea, singur, cu îndărătnicie

– Bine, am înțeles, pot să vă ajut... „Parcul Turcilor” nu e chiar atât de departe și, probabil, Profesorul e acolo. Pentru început vă scoatem de unde sunteți cu un helicopter, din formațiunile doctorului Arafat...

– În zăpada asta mare care aproape ne ajunge până la gât?

– O să vă arunce o scară, o să vă urcați pe ea. Aș mai avea o întrebare pentru amândoi... cum stați cu mușchii, cu bicepsii, cu tricepsii, ați mai făcut tracțiuni?

– Da, da, bine, încă putem...
– Și încă o întrebare... De-ale gurii îi duceți ceva?

– Ne-am gândit, câteva napolitane...
– Nu-i destul, am familie și știu... o să vă fac repede un pachet cu ceva tradițional, câțiva mici, muștar, o chiflă...

o să-l găsiți la copilot...

– Mari, mari mulțumiri, cum o să mai mănânce domnu Profesor

– Cum stă cu încălțăminte?... Nu e cumva în teniși?
– După câte știm nu...

– Atunci succes, o să ajungeți în parc, o să-l găsiți pe domnu Profesor. Operațiunea va fi condusă de un colonel de la Arme Defensivă și Strategice

– Bine, vă mulțumim din nou, așteptăm helicopterul, scara, sănătate tuturor...

* * *

NEVASTA ÎN EXCURSIE

Soția pleacă la munte în această toamnă cam târziu cu apucături de iarnă, să facă excursii, să se cațere pe stânci, cu echipamente precare, să doarmă posibil în pureci și paturi rele, prin diverse cabane. N-o poate nimeni opri. În vremea aceasta eu citesc în poziția mea preferată, pe spate, din jurnalele unor foarte mari scriitori. Cum nu dormeau,

cum se spălau, cum se certau cu vecinii ori mergeau la gară. Sunt surprinse și multe sperieturi și surprize proaste. Nici nu știu cum trec orele răsfoind paginile cărților. Mă prinde uneori astfel cea mai crâncenă înserare, nu înainte însă de-a auzi cum amurgul îmi fluierează lin la fereastră. Cel mai adesea până la ora propriu-zisă a culcării încing cu soacra mea, adversară a munților, partide de șeptic. E un joc stupid, dar ești bine văzut dacă-l practici. La tv. destul

de des apar vedete locale. Cele mai multe n-au creat chiar nimic, dar vorbesc cu multă știință despre procesul de creație. Se înroșesc la față, se autocitează, ar trebui amendate. Într-o seară, o țin minte pentru că ne bâzâiau pe la ferestre liliicii, creând un adevărat fior de neliniște, telefon de la soția mea. A început cu un „allo” prudent, de parcă ar fi călcat pe sticle... „E aici pe o tarabă un tablou, un portret, intitulat «Cap de milițian». Predomină violetul și albastrul venețian. N-am mai văzut așa ceva. Originalul participa pe vremuri la ridicarea cotelor și altele. Ce zici, să-l cumpăr?”... „Imediat, fără tocmeală”... Am adormit greu după acest mesaj, ca și scriitorii ale căror jurnale le citesc.

Telegramă surprinzătoare pe care nimeni n-o aștepta de la soție. Ce om! Oriunde se duce, nu are liniște. Mai rău decât scriitorii pe care îi citesc. Iată ce-mi transmite: „Pretutindeni munți prietenoși, dar periculoși pe timp de ploaie. Stop. Stoluri de păsări nu mari, dar agresive, atacă grupurile de turiști. Din această cauză un început de debandadă, pierdere de moral. Mulți se plâng că uită, nu mai știu unde-și pun lucrurile. Nu se fură, dar atmosfera e ca și când s-ar fura. Stop. Dacă joci șeptic cu mama, fă și un proces-verbal după fiecare partidă. Las-o și pe ea să câștige. Stop. O să aduc, dacă scap de controale, două borcane cu mure, să le mîncăm cu zahăr. Stop. Am cumpărat «Cap de milițian», dar mi-e frică să dorm cu el cu lumina stinsă. Aici se fac pregătiri de Crăciun, pom, torturi, sarmale, dar e absurd, nici n-au plecat încă toate păsările călătoare. Stop. Ceva foarte important acum. Un turist plin de vînatăi îmi spune «obrăznicii». Cât aș vrea să fii aici, să-i frîngi oasele. Stop. Închei, m-a costat mult telegrama, păcat că nu poți auzi clopotele de la biserica din sat. Tu și mama până revin, să visați frumos. Stop.”

Păcat, mare păcat, Helga, soția, și-a pierdut memoria. Eu acum nici pe departe nu mai sunt bătașul de pe vremuri, rupe-dinți, sparge-nasuri, ci doar o caricatură. Mîna dreaptă mi-a fost fracturată, capete în gură nu mai dau, mă dor genunchii, am junghiuri, pe plan fizic pot doar să mai joc șeptic cu soacra mea. Și m-am apucat și de poezii. O mostră, cum ar veni: „Suntem, iubito, atât de proști/ Cu toți ai noști, cu toți ai noști/ Și tot mai proști vom fi mereu/ Îmbătrânesc, nu-mi pare rău”... Am fiori lirici, nu mai pot împărți pumni. Și citesc până ce amurgul îmi fluieră la geamuri. Cărți grele, pagini pe care-mi permit să le mai și subliniez. Privesc și turmele de vaci, de oi, de porci. Ascult pitpalacul, ciocănitura, ciocărlia. Și era să uit, ciorile iarna. Numai ele știu ce-și spun. Mai bine ar veni acasă, dacă nu-i mai suportă pe turiști. Acasă, acasă să discutăm chestiuni înalte și pe urmă să jucăm șeptic în trei...

Telefon din nou de la Helga. Se aude-n aparat o hărmălaie și cineva strigă „Să ne salvăm”. De la starea de depresie

din telegramă, în mod curios, la una aproape de extaz. „La una dintre cabane se dansează cu succes dansuri de epocă”. Ce înseamnă un cabanier cult, îmi zic, nu se mulțumește numai cu prezentul. „Au procurat costume, instructori, au găsit orchestre pregătite. Se dansează de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea «Regele se Retrage» și «Picioarele sus», de pe timpul lui Rabelais. Și un fel de tango de la curtea Moldovei, «Petru Rareș». Plus poloneze, mazurci, un dans cu făclii de pe timpul lui Ivan cel Groaznic. Se va monta zilele astea și o piesă, «Mofturi din dragoste», cu participarea sub supraveghere și a unor animale sălbatice. Toată lumea e în delir. Emoții, așteptări. Eu mai dansez o vreme aici, voi dați-i înainte cu șepticul, mama să nu se plictisească. Și dintr-odată, pe când se dansa de către un grup mai instruit ceva de la curtea regelui polonez Ian Sobieski sau Stanislas al III-lea, cabana e izbită de o furtună, ce spun, un uragan, poate «Kolea» sau «Istvan». Au «plecat» cartofii din bucătărie, fripturile cu tăvi cu tot, câteva paturi, cu pureci și pături, un flaut, o tobă, un orchestrant. Pădurile vuiau, totul se clătina. Au dispărut în frământarea asta și «Capul de milițian», borcanele cu mure, fluierele pentru cei mici, toată îmbrăcămintea. Dacă nu-mi dă nimeni o rochie sunt nevoită să revin acasă în furou sau în costumul de epocă de la curtea regelui polonez. În el eram când a izbucnit nenorocirea. Nu mă aștepta la gară”...

– Cum e cu Helga, întrebă mama soacră, evident fără cărți prea bune în mână.

– Vine mâine cu un tren de noapte, ai s-o vezi doar dimineața.

– Te duci la gară s-o aștepti?

– Nu, chiar asta m-a rugat să n-o fac. Excursiile făcute au împrutnicit-o foarte mult și nu se mai teme de nimeni. Iar partida asta ați câștigat-o, mă predau, am cele mai rele cărți în mână.

– Nu știi, mai sunt liliici pe la geamuri? N-aș vrea să mai fie.

– Cred că mai sunt, dar e prea întuneric, nu-i pot vedea.

– Și sărmana Helga, o să dea piept cu ei când o să revină... Mai jucăm?

– Nu... Așteptăm...

Am scris această amintire, trunchiată totuși, la vârsta de 86 de ani, în azilul „Fii fără grijă”, dintr-un orașel situat nu mai știu exact unde.

* * *

ECOURI DIN BĂTRÂNUL SALON...

Pe peretele din stânga, o natură moartă încadrată într-o ramă de bronz aurit... cafetiera, eșarfa de mătase cu buline mov, felile de tort cu glazură, paharul de vin pe jumătate băut... Pe peretele din dreapta, portretul unei domnișoare, departe, în spate, o comodă și câteva sertare, înspre coridor o ușă, pe lateral gobelinuri și fotolii și, peste tot, jocul firelor de praf, foșnetul evantaielor, parfum de bomboane, pudre, dulcețuri...

În fiecare dimineață, după ce te scoli și înghiți câteva lingurițe de ceai, te așezi la fereastră, tragi puțin perdeaua și minute întregi privești afară, pe stradă... ți le amintești pe toate... primul kilometru de drum asfaltat, italienii veniți să facă tunele, plimbările cu barca, cinematograful cu nume grecesc, parcul, dictoanele latine învățate în liceu, solfegiile, balul anual supravegheat de profesoare...

Pe scaunele tapisate alunecă vagi raze de soare, pe divan, învăluit în somnolență, stă tolănit motanul pe care-n realitate nu-l iubești... Te încercă un zâmbet fin ca o boare de vânt... în după-amiaza aceea dansaseși cu Pamfil, te-ai amuzat de decolteul doamnei Tarhopol, ai gustat din checul cu rahat și nuci, peste care Melany presărase scortişoară și praf de vanilie...

Aștepți să treacă cineva, dacă nu, să cadă o frunză, să zboare o pasăre, să moară un fluture sau un pește în acvariu... aștepți o mișcare, o întretăiere de glasuri, o discuție din care să prinzi un zvon...

Peste drum cineva își spală mașina, spectacol de îndemănare și pedanterie... portierele deschise, detergenții alunecând pe parbriz, jetul de apă țâșnind din vârful unui furtun cărămiziu...

În buzunarul capotului, alături de batistă, de mici cutii neînsemnate și tuburi de ruj, ai cărțile ce le înșiri în nesfârșite pasiențe... și sus pe etajeră, liebes-romanele, primite de la doamna Marghit, care la rândul ei le are de la o doamnă greu de identificat... povești cu prinți și prințese, cu parcuri și castele fabuloase, cu îmbrățișări și sărutări ce se prelungesc din capitol în capitol...

Radu, supranumit și Tzucu, aproape nu-ți mai scrie... propozițiile lui elegante ai început să le uiți. E medic primar, pretutindeni bine văzut, cunoaște și tratează personalități, conduce mașina cu mânuși, s-a obișnuit cu concertele și poezia modernă, are casă cu scări de marmură și două intrări, biblioteca pe patru pereți, tapete înfățișând Mediterana și Pacificul... În ultimul timp s-a îngărașat, s-a-nvăluit în puf și pernițe, îndepărtându-se de prototipul Maurice-Chevalier... Adela susține că-l iubește, dar tu simți prin torentul de vorbe adierea otrăvită a minciunii... în ochii ei verzi nu te-ai încrezut niciodată...

O muscă bâzâie prin casă, o urmărești cu privirea, ai vrea s-ajungi băcătorul dar genunchii aproape înțepeniți nu te lasă. Renunți cu un oftat să mai pășești, te afli tot în spatele perdelei, dar acum e un moment solemn, căci trece

languroasă Cadâna... Născută la Caverna din părinți săraci, fără diplomă de studii... se spune în prima biografie, iubita clandestină a câtorva actori, mamă a unui fiu dispărut, confidentă a pictorului Da Messina... scrie în a doua, luptătoare pentru decolteuri și costume sumare de baie... se menționează în a treia, autoare a unor delicate poezii, publicate sub pseudonim, prin almanahuri... se precizează în a patra, în sfârșit, suflet singuratic, pustiit... se adaugă în a cincea... Trece Cadâna pășind continental, coama vopsită îi joacă pe umeri, și tu râzi, dar nu atât de ea, cât de soțul mititel și grijuliu, catâr amoros, încărcat de sacoșe și plase...

E iarăși liniște pe stradă, asfaltul semănând cu nisipul încremenit al unui deșert... O umbră plutește peste salcâmi încinși de căldură... un uliu sau o barză... Mâine tânărul va reveni să-și spele mașina, medicul de vizavi va lucra iarăși la gard, violonistul-capelmaistru se va plimba în bustul gol prin curte, se vor sparge cu metodă lemne, se vor tăia rațe și găini, se vor sădi arbori și flori, doamna Weiss își va scoate la plimbare motanul cu coada scurtată, Alexandru, cel mai palid copil pe care îl cunoști, va bate mingea câteva minute... pe urmă ceasornice oprite, umbre de amiază, balans de fire de păianjeni...

Joi, după-masă, vin negreșit partenerii de canastă. De acasă pornesc cu taxiul, își continuă drumul cu tramvaiul și ajung pe jos... Cu câteva ore înainte de sosirea lor, perii covorul, întinzi ciucurii cu pieptenele alb, de os, cercetezi vitrina cu lupa de Jena... „Doamne, să nu se observe vreo fărâma de mâncare, sau vreun fir de praf”... Nu uiți nici de prăjitură, o supraveghezi prin mica fereastră a cuptorului, înțepând-o cu un ac, să-i simți consistența... Pe urmă, toaleta... rochia verde cu gulerul răsfrânt, lăncșorul de argint cu inima bătută-n pietre, meșa, pieptănată fir cu fir, stratul de pudră, pelicula de ruj, atomii de parfum...

Tot... toc... se aude-n ușă... nici un dubiu, nici o îndoială... te grăbești să deschizi, pe parcurs așternându-ți pe față zâmbetul de circumstanță...

Perechea distinsă se înclină, el înalt, doct, cu ochelari, ea, mai scundă, zâmbitoare, plutind în linii discret rubensiene...

Prin aerul vibrant îi vezi aranjându-și formațiile, îi auzi glumind, spunându-și pe numele mic... Bărbia lui se mișcă repede, coafura ei se lasă în valuri pe spate, se aude un scârțâit de vioară, voci amestecate, râsete, prăjituri, șervețele, lumina se retrage treptat, parcă pe un alt tărâm, pisica se arcuiește, sare peste zațul din cafele, florile din vază învăluie înserarea în petale sângerii... „Doamne, dar au și plecat?”... nu se poate... să mai facem o partidă... cerceii reci îți joacă în urechi... întinzi mâinile... nimic... goluri... numai goluri...

Statuară în fotoliu... piciorul mesei, desenul macrameului, fotografia din perete a omului cu care-ai stat treizeci de ani... mai încolo vitrina, balerina de porțelan, pisica adormită, dantelele, fotografia omului cu care-ai stat treizeci de ani...

Pendula bate ora zece, un fluture s-a lipit de lampă, perdelele au ușoare înfiorări...